

Maikie

Další z mladých nadějí grafického designu je Michal [Maikie] Tilsch (1978). K designování ho přivedly neustupující deprese a zklamání.

Proč se na webu skrýváš pod doménou Comandeer.com?

Comandeer je virtuální středobod mého života. Začnu tím, proč tohle všechno vlastně dělám. Před třemi lety jsem trpěl hodně depresemi a nemohl jsem spát. Pak jsem zjistil, že sedět celou noc u počítače a zkoušet kombinovat tvary a barvy je svým způsobem velice osvobozující záležitost. Odpoutává to myšlenky od problémů všedního života, stejně jako některé drogy. Grafika je pro mě únik z reality někam pryč. Comandeer je moje osobní seberealizační hřiště, můžu si tam dát co chci, a když se mi to přestane líbit, můžu to smazat. Nikdo mi do toho nemluví. Web vyšel z méj prvotiny Kursk23, přes kterou jsem se seznámil s lidmi z M1MO. Název vznikl asi půl roku po vzniku okřídleného jelena. Znamená coma and deer (komat a jelen). Je to jednoduchá slovní hříčka, která dává svým způsobem slovu comandeer nový rozměr.

Jak vznikl symbol jelena, který tě všude provází?

Potkal jsem ho při jedné z výprav ve změněných stavech vědomí. Druhý den jsem ho vytvořil provizorně a asi o týden později jsem ho vyrobil jednoduchou kombinací dvou dingbatů. V podstatě jsem ho v počátku nebral jako své logo, ale postupem času jsem zjistil, že mnoho lidí ho tak již bere, a tak jsem ho adoptoval. Nyní uvažuji o změně na jiný symbol, nicméně u této tematiky již asi zůstanu.

Jak tě napadlo, že se budeš grafikou živit?

Jak jsem řekl, k designu jsem utíkal od normálního života. Po gymnáziu jsem studoval na ČVUT fakultu stavebních věd, která mi nic neříkala, tak jsem se realizoval jinde. Ve druháku jsem školu nechal, čímž jsem se stal nezaměstnaným. Grafikou jsem se začal zabývat zhruba před třemi lety. Únik do vektorů a bitmap mě zachránil. :) Poprvé jsem viděl Photoshop u kamarádů v Amosu, kteří tam fotili digitálem. Experimentování v neznámých programech mě vždycky bavilo, a tak jsem začal prozkoumávat i Photoshop. Navíc se mi na pracáku podařilo vyžebrot rekvalifikační kurz na Quark a Photoshop.

Prosím? To existuje? Kde se to učí?

Bylo to ve školícím centru v Praze na Želivského, přímo v prostorách Výtvarné školy Václava Hollarů. Kurz trval tři týdny a zabral zhruba šest hodin denně. Sešla se na něm dost různorodá skupina lidí. V oblasti designu byl spíš pro laickou veřejnost, ale základy Quarku jsem se tam naučil... Pracák kurz přiklepe v případě, že má zájemce potvrzení, že ho díky tomuto

kurzu někde (po jeho skončení) zaměstnají. Po dokončení kurzu jsem začal pracovat ve vydavatelství Techno Publishing jako DTP operátor. Dělal jsem na časopisu Telefon. Hodně jsem se tam naučil.

V roce 2001 jsem začal pracovat ve firmě Imachina. Tady jsem se dostal od DTP k web designu. Imachinu jsem později vyměnil za Kermes Creative Lab. Od začátku roku 2003 jsem se vydal na sólovou dráhu nezávislého designéra. Vzhledem k tomu, že jsem levák, měl jsem všechno dost ztížené. Nikdy jsem v zaměstnání neměl počítač jen pro sebe. Všichni mi nadávali, že si po mně musí přehazovat myš zleva doprava. Došlo to tak daleko, že jsem půl roku pracoval s překříženými rukama, abych se vyhnul problémům. Bylo to obtížné zvláště při používání tabletu... Bolelo mě vždycky v zádech jako bych pracoval v dolech. ;) Jsem rád, že nyní mám doma veškeré vybavení, které potřebuji a nemusím ho s nikým sdílet. Jistě mi dá každý za pravdu, že práce na svém odladěném počítači v klidném prostředí svého pokoje je pro tvorbu designu nejlepší cesta.

Co pro tebe znamená umět Photoshop?

Pracovat ve fullscreenu a hrát na klávesnici jako na piano...

Můžeš mi to přeložit?

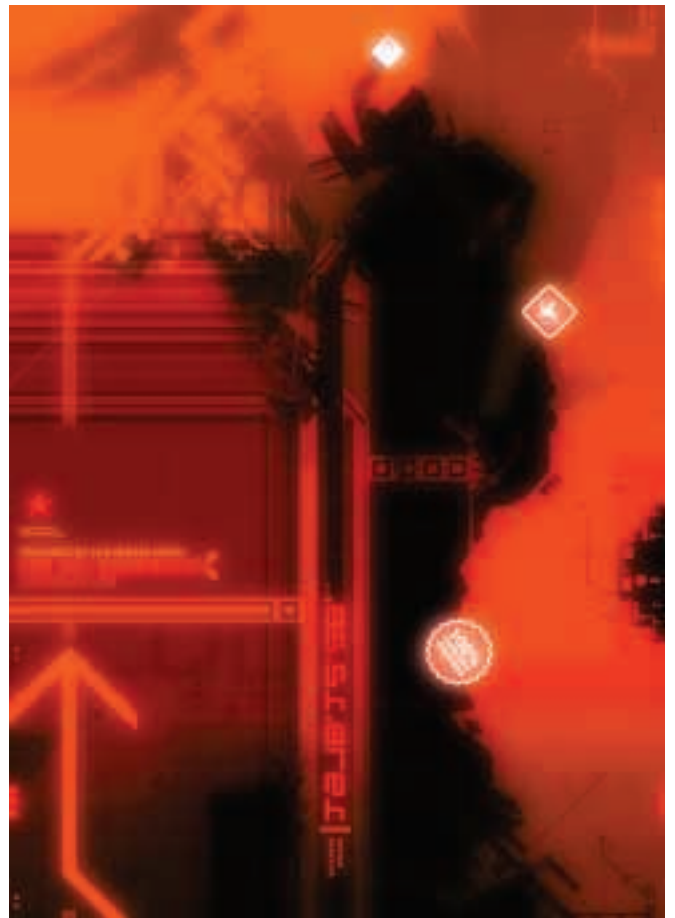
Jasně. :) Znamená to mít schovány všechny paletky a menička, aby měl člověk co nejvíc prostoru pro práci a ovládat program pomocí klávesových zkratk. Rozmach Photoshopu je podle mne dán i digitální fotografií. Začíná to typicky tak, že chcete dát hlavu člověka na jiné tělo...

Máš nějaké pracovní návyky či zlovyky?

Nejsem schopný pracovat v prostředí, které neznám. Asi trpím nějakou sociální paranoiou. Mám ve svém okolí raději lidi, které znám. Taky se mi líp dělá v noci se sluchátky na uších. Ale závidím lidem, kteří žijí normální život. Vstávají v sedm, chodí do práce... Když člověk pracuje doma, je to takové zvláštní vězení... Hodně rozlišuji, co dělám pro sebe, a co pro ostatní. Líp se mi dělá pro sebe. Pracovat pro klienta je vždycky samo o sobě omezující. Většinou cítím věci jinak a pak vznikají třetí plochy... Ale to zná asi každý, vždycky jde o kompromis.

Jak se díváš na současný grafický design?

Připadá mi, že se grafický design žene do jednoho stylu. Výjimku tvoří lidé, kteří umí kreslit. Ti mají vždy svůj osobitý výraz, ale ostatní se řítí všichni jedním směrem. Dělá se hodně „trendy“ věcí. Bohužel jsou

dnešní trendy poměrně snadno okoukatelné a naučitelné. Myslím, že k tomu přispívá například i databanka Digital Vision, která dodává obrázky s rozvrstvenými PSD soubory. Z těchto souborů se dá hodně vyčíst. Je z nich jasné, jak jsou 3D rozpady dělané. Kdokoliv je pak může napodobovat. Navíc se mi moc nelíbí celý princip – kdo má peníze, koupí si PSDěčko a jede... Vede to pak k tomu, že jeden vizuál používá víc firem.

Pracuješ s tužkou?

Trochu, ale moje malůvky vypadají, jako když je kreslí tříleté dítě. Raději pracuji rovnou v počítači. Stávalo se mi, že na papíře něco vypadalo dobře a pak, když jsem to přenesl do vektorů, bylo to k ničemu. Byla to pro mě spíš ztráta času. Strašně závidím lidem, kteří umějí kreslit. My ostatní to máme těžší. Strávím na netu hodiny hledáním obrázku, abych ho mohl pak nějak stylizovaně vykřivkovat. Práce na počítači je trochu zvláštní v tom, že staviš z něčeho, co už někdo předdefinoval – používáš čtverce, kolečka... Tužka je jiná – osvobozující – dovolí jet jakkoliv si zamaneš. Mám z kresby teď trochu strach, protože jsem si podal přihlášku na AVU do ateliéru Nových médií. Součástí přijímaček je i kresba... Kdysi jsem sice chodil do Lidové

školy umění, kde jsem dokonce vyhrál v soutěži portrétní kresby. Jenže tam jsem se z toho trochu vyhal. Nakreslil jsem portrét svého otce – má nohu přes nohu a v ruku obrovské noviny, z kresebně složitějších pasáží není vidět nic...

Jak vidíš svoji budoucnost?

Dost černě... ;) Občas zvažuju, že se nechám někde zaměstnat rutinní prací (například jako osvitkář nebo řezač webů), abych se zbavil problémů s klienty. Realizoval bych se pak po večerech ve svých věcech a nemusel bych se s nikým dohadovat. Občas se při komunikaci bojím něčeho, co tam ani není... Nechci, aby mi design přidělával vrásky, je to můj jediný koníček. Obvykle si jím léčím depresi – „zakleju“ ji do designu, který dělám a tím se jí zbavím – dostanu ji ze sebe...

Programuješ svoje weby sám?

HTML dělám sám. PHP se teprve učím. Bohužel je to nutnost, protože většina programátorů nemá moc grafické citění a často se stává, že při řezání nedbají na jemné detaily odsazení či jiných věcí, které grafik zamýšlel.

Čím se zabýváš v současné době?

Díky tomu, že jako freelancer mám teď víc volného času, využívám toto smutné

počasí pro klasický zimní spánek. Na jaře se jelen opět probudí jako blaničtí rytíři. Také jsme spustili s Václavem (Xychtem) Vančurou nový projekt Neurobion.com. Je jasné, že v době, kdy je již i na českém internetu dost pravidelně aktualizovaných projektů, bude těžké s dalším projektem prorazit. Nicméně Neurobion má svým způsobem dost odlišný koncept. Každý týden se objevuje nová věc, která vzniká ve spolupráci s někým z okruhu našich známých a to nejen z okruhu grafiků, ale například i hudebníků. Takže to bude fungovat na základě: víc hlav rovná se víc úhlů pohledů.

Jan Tippman

